

ХИЛАРИ

РОДАМ

КЛИНТЪН

ТЕРИТОРИЯ

НА

ТЕРОРА

ЛУИЗ

ПЕНИ

Глава

1

– Госпожо държавен секретар – говореше Чарлз Бойнтън, докато подтичваше след началничката си, която крачеше бързо през Махагоновия коридор към кабинета си в Държавния департамент на САЩ. – Имате осем минути, за да стигнете до Капитолия.

– Той е на десет минути с кола – възрази Елън Адамс и се затича. – И трябва да се изкъпя и преоблека. Освен ако... – Спря и се обърна към началника на кабинета си. – Не мога ли да отида така?

Разпери ръце, за да му даде възможност да я огледа добре. В очите ѝ се четеше молба и той бе доловил тревога в гласа ѝ. Истината бе, че изглеждаше като влачена след трактор при дълбока оран.

Бойнтън се усмихна, сякаш това, което виждаше, му причиняваше болка.

Наближаваща шейсетте, Елън Адамс беше средна на ръст, с хубава фигура и винаги елегантно облечена. Добрият ѝ стил и стегнатото бельо прикриваха пристрастеността ѝ към еклерите. Носеше съвсем лек грим, с който подчертаваше умните си сини очи, без да се опитва да скрие възрастта си. Не се преструваше на по-млада, отколкото беше, но и не искаше да изглежда по-стара.

Фризьорът боядисваше косата ѝ със специално приготвен за нея цвят, който наричаше „благородно русо“.

– С цялото ми уважение, госпожо държавен секретар, приличате на клошарка.

– Това се казва уважение към началника – прошепна Бетси Джеймисън, най-добрата приятелка и съветничка на Елън.

След почти двайсет и четири часа непрекъсната работа, започнала с дипломатическа закуска, дадена от държавния секретар Адамс в американското посолство в Сеул и включваща разговори на високо ниво по регионалната сигурност и усилия за спасяване на

неочаквано заплашена от провал жизненоважна търговска сделка, безкрайният ден завърши с посещение в завод за торове в провинция Кануън, което всъщност бе прикритие за бързо пътуване до демилитаризираната зона на границата със Северна Корея.

След това Елън Адамс се качи в самолета за Америка. Първото нещо, което направи, след като излетяха, беше да свали оформящия клин и да си сипе голяма чаша шардоне. После прекара няколко часа в изпращане на доклади до своите заместници и до президента и в четене на получени съобщения. Или поне опита. Заспа по очи върху доклад на Държавния департамент за окомплектоването на американското посолство в Исландия.

Събуди се рязко, когато асистентката докосна рамото ѝ.

– Госпожо държавен секретар, скоро кацаме.

– Къде?

– Във Вашингтон.

– В щата ли?

Елън седна и прокара ръце през косата си, при което тя шръкна нагоре, сякаш нещо я е уплашило или пък ѝ е хрумнала гениална идея. Надяваше се, че кацат в Сиатъл. За да заредят, да вземат храна или да поправят някаква дребна механична авария, възникнала по време на полета. Знаеше обаче, че истинската авария не е нито дребна, нито механична.

Аварията бе, че е заспала и все още не си беше взела душ и...

– В столицата.

– Боже мой, Джини. Не можа ли да ме събудиш по-рано?

– Опитах се, но само измърморихте нещо и пак заспахте.

Елън смътно си спомняше този момент, но си бе помислила, че сънува.

– Благодаря, че поне се опита. Има ли време да си измия зъбите?

Чу се звън и лампичката за задължително поставяне на коланите светна.

– Боя се, че не.

Елън погледна през прозореца на правителствения самолет, който шеговито наричаше „Еър Форс 3“. Видя купола на сградата на Капитолия, където скоро трябваше да седи.

И видя отражението си в прозорчето. Разрошена коса. Размазан грим. Намачкани дрехи. Кръвясали очи, възпалени от контактните лещи.

Имаше бръчки на безпокойство и стрес, които не бяха там само преди месец – при встъпването ѝ в длъжност. Онзи светъл, бляскав ден, когато светът беше нов и всичко изглеждаше възможно.

Колко обичаше тази страна. Това славно, избеляло знаме на свободата.

След като бе посветила десетилетия от живота си на създаването и управлението на многонационална медийна империя, която сега включваше телевизионни мрежи, новинарски канал, уебсайтове и вестници, тя предаде щафетата на младото поколение. На дъщеря си Катрин.

След като през последните четири години страната, която обичаше, се съсипваше пред очите ѝ, сега Елън бе в състояние да ѝ помогне да се излекува.

След смъртта на обичания си съпруг Куин чувстваше, че животът ѝ е не просто празен, а пропилян. Вместо да намалява с течение на времето, това усещане нарастваше, пропастта се разширяваше. Тя все повече усещаше необходимостта да прави повече. Да помага повече. Не да се отдава на болката, а да направи нещо, за да я изтрие. Да дава.

Възможността дойде от най-неочакваното място: от новоизбрания президент Дъглас Уилямс. Колко бързо може да се промени животът. За по-лошо, да. Но и за добро.

Ето как Елън Адамс се озова на борда на „Еър Форс 3“. Като държавен секретар при новия президент.

Сега имаше възможност да възстанови мостовите към съюзниците след почти престъпната некомпетентност на предишното правителство. Можеше да изгражда жизненоважни връзки или да респектира неприятелски държави. Онези, които мислеха зло и разполагаха със средства да го причинят.

Елън Адамс вече бе в позиция не само да говори за промени, но и да ги постига. Да превръща враговете в приятели и да обуздава хаоса и терора.

И все пак...

Лицето, което я гледаше от отражението ѝ, вече не изглеждаше толкова самоуверено. Сякаш пред нея стоеше непозната. Уморена, разрошена, останала без сили жена. По-възрастна, отколкото беше в действителност. И може би малко по-мъдра. Или всъщност по-цинична? Надяваше се, че не е, и се чудеше защо изведнъж бе станало толкова трудно да ги различава.

Извади салфетка, навлажни я със слюнка и избърса размазаната си спирала. После заглади косата си и се усмихна на отражението си.

Това беше лицето, което пазеше за пред хора. Лицето, което бе познато на обществеността. На медиите, на колегите ѝ, на чуждестранните ръководители. Увереното, изискано, сдържано лице на външен министър на най-могъщата страна в света.

Но това беше само фасада. Елън Адамс виждаше нещо друго в това свое призрачно лице. Нещо мрачно, което полагаше усилия да скрие дори от себе си. Но умората му позволяваше да пробие защитите ѝ.

Тя виждаше страх. И близкия му събрат, съмнението.

Основателни ли бяха, или въображаеми? Като враг в собствения ѝ лагер, който ѝ нашепваше, че не е достатъчно добра. Че не става за тази работа. Че ще провали всичко и хиляди, може би милиони животи ще бъдат застрашени?

Това бяха безполезни колебания и тя ги прогони. Но докато се оттегляха в дълбините на съзнанието ѝ, те продължиха да нашепват, че само защото ги игнорира, това не ги прави неоснователни.

След като самолетът се приземи във военновъздушната база „Андрюс“, Елън побърза да се качи в бронираната кола, където я чакаха още бележки, доклади и имейли за четене. Колата пътуваше плавно през Вашингтон, невидим за Елън при сегашното ѝ вглъбение.

След като се спуснаха в подземния гараж на масивната сграда „Хари Труман“, която дългогодишните ѝ обитатели може би с известна привързаност все още наричаха Фоги Ботъм – „Мъгливото дъно“, телохранителите ѝ образуваха шпалир, за да я заведат възможно най-бързо до асансьора и в личния ѝ кабинет на седмия етаж.

Началникът на кабинета ѝ Чарлз Бойнтън я посрещна пред асансьора. Той беше един от хората, назначени в екипа на новия държавен секретар лично от началника на кабинета на президента. Висок и хилав, слабата му физика се дължеше повече на прекомерна нервна енергия, отколкото на редовно спортуване или добри хранителни навици. Косата и крайниците му като че ли се състезаваха кой ще скочи по-високо.

Бойнтън имаше двацет и шест годишна кариера на постепенно изкачване по политическата стълбица, докато накрая получи престижния пост на главен стратег в успешната президентска кампания на Дъглас Уилямс. Кампания, която се оказа по-брутална от нормалното.

Чарлз Бойнтън най-сетне се беше добрал до светая светих и не смяташе да губи позициите си. Това беше неговата награда за дългогодишното изпълнение на заповеди. И късметът му, че е избрал правилния кандидат.

Сега той създаваше правилата за работата на министрите. В неговите очи те бяха само временни политически назначения. Фигуранти, изпълняващи неговия дневен ред.

Елън и Бойнтън закрачиха бързо по облицования с дървена ламперия Махагонов коридор към кабинета ѝ, следвани от помощници, асистенти и телохранители.

– Не се тревожи – опита се да я успокои Бетси, като подтичваше след тях. – Задържат обръщението към нацията заради теб. Само се успокой.

– Не, не – възрази Бойнтън, като повиши гласа си с една октава. – Не можете да се успокоите. Президентът вече е кисел. И между другото, официално това не е обръщение към нацията.

– Ох, моля ти се, Чарлз. Не бъди такъв педант.

Елън спря внезапно и вървящите по петите ѝ служители за малко не се сблъскаха. Тя свали калните си обувки на токчета и хукна по чорапи по плюшения килим. Така със сигурност щеше да стигне по-бързо.

– А президентът по принцип си е вкиснат – извика след тях Бетси. – О, имате предвид сърдит? Е, той винаги е сърдит за нещо на Елън.

Бойнтън я погледна предупредително.

Никак не харесваше тази Елизабет Джеймисън. Бетси. Натрапница, която беше в екипа по единствената причина, че е стара приятелка на държавния секретар. Бойнтън знаеше, че държавният секретар има правомощията да избере доверен човек, който да работи с него като консултант. Но това не му харесваше.

Външните хора внасяха елемент на непредсказуемост във всяка ситуация.

И не харесваше Бетси. Зад гърба ѝ я наричаше г-жа Клийвър, защото приличаше на Барбара Билингсли, когато играеше майката на Бийвър в едноименния сериал. Примерна домакиня от 50-те години на XX в.

Надеждна. Стабилна. Отстъпчива.

Само че тази г-жа Клийвър не беше толкова едностранчива. Изглежда, бе възприела и голяма част от предизвикателното по-

ведение на Бет Мидлър в стил „ако не разбират от шега, да си го начукат“. И макар да харесваше „Божествената мис М.“, Бойнтън никак не си я представяше като съветник на държавния секретар.

Все пак в този конкретен случай трябваше да признае, че Бетси е права. Дъглас Уилямс не хранеше топли чувства към държавния си секретар. И меко казано, отношението беше взаимно.

За всички беше огромен шок, когато новоизбраният президент посочи за този ключов и престижен пост един от най-върлите си политически врагове – жената, която използва огромните си средства и влияние, за да подкрепя до последно съперника му за кандидатурата на партията.

Още по-голямо беше смайването, когато Елън Адамс повери медийната си империя на дъщеря си и прие.

Политици, социолози и колеги на Елън се надпреварваха да коментират новината и повечето я отхвърляха като клюка. Тя подхранваше и запълваше времето на публицистичните предавания в продължение на седмици.

Назначаването на Елън Адамс беше главна тема на вечерните приеми във Вашингтон. И беше единственото, за което говореха в „Извън протокола“, бара в сутерена на хотел „Хей-Адамс“.

Защо се съгласи?

Макар че много по-важният и по-интересен въпрос беше: защо новият президент Уилямс предложи на най-гласовития си и най-ожесточен противник пост в своето правителство? И не какъв да е пост, а държавен секретар?

Преобладаващата теория беше, че Дъглас Уилямс или имитира Ейбрахам Линкълн и събира „екип от съперници“, или, което бе по-вероятно, следва съвета на древния военен стратег Сун Дзъ да държи приятелите си близо, а враговете – още по-близо.

И двете теории се оказаха погрешни.

От своя страна, Чарлз Бойнтън се интересуваше от представянето на началничката си само дотолкова, доколкото провалите на Елън Адамс биха навредили на собствената му кариера и нямаше никакво намерение да я спасява със зъби и нокти, когато започнеше падението ѝ.

След това пътуване до Южна Корея и неговият, и нейният късмет рязко се бяха обърнали към минуса. А сега задържаха и проклетото необръщение към нацията заради нея.

– Хайде, хайде. По-бързо.

– Стига. – Елън спря рязко. – Няма да позволя да ме пришпорваш и командваш. Щом толкова закъсняваме, ще отида в този вид.

– Не може – възкликна Бойнтън и очите му се разшириха от паника. – Изглеждате...

– Да, вече го каза. – Тя се обърна към приятелката си. – Бетси, какво мислиш?

Последва кратка пауза, по време на която единственото, което се чуваше, беше недоволното сумтене на Бойнтън.

– Изглеждаш нормално – тихо отговори Бетси. – Може би малко червило. – Извади едно от чантата си заедно с гробен и огледалце и ги подаде на Елън.

– Хайде, хайде – буквално изквича Бойнтън.

Бетси се вгледа в кръвясалите очи на Елън и прошепна:

– Един оксиморон влязъл в бара...

Елън се замисли, после се усмихна.

– И мълчанието било оглушително.

Бетси се ухили.

– Идеална си.

Елън си пое дълбоко дъх, предаде голямата си чанта на асистентката си и се обърна към Бойнтън:

– Е, тръгваме ли?

Макар че изглеждаше спокойна, сърцето на държавния секретар Адамс туптеше бясно, когато тя, по чорапи и с по една кална обувка във всяка ръка, тръгна обратно по Махагоновия коридор към асансьора. И с него надолу към гаража.

– По-бързо, по-бързо. – Амир отчаяно жестикулираше към жена си. – Пред къщата са.

Чуха чукане отзад, викове, заповеди. Думите бяха със силен акцент, но смисълът бе ясен:

– Доктор Бухари, излезте. Веднага.

– Върви. – Амир избута Насрин в уличката. – Бягай.

– Ами ти? – попита тя, като притискаше чантата към гърдите си.

От входната врата на дома им в Кахута, близо до Исламабад, се чу трясък на разбиващи се дъски.

– Аз не им трябва. Ти си тази, която искат да спрат. Ще им отвлека вниманието. Хайде, върви.

Но когато Насрин се обърна, той я хвана за ръката и я дръпна към себе си, като я притисна до гърдите си.

– Обичам те – прошепна. – Много се гордея с теб.

Целуна я толкова силно, че зъбите им се допряха и тя усети вкуса на кръвта от цепнатата си устна. Но още не искаше да го пусне. И той нея. Когато виковете се засилиха и приближиха, двамата се разделиха.

Той почти я помоли да му съобщи по някакъв начин, когато стигне безопасно до целта. Но не го направи. Знаеше, че няма как да се свърже с него.

И знаеше, както и тя, че няма да преживее тази нощ.